

give dem nogen Tids Frist; den eneste Maade, der er at gaae frem paa, er, at de faae en Nedsættelse i deres Fordebogsafgift. Jeg tillader mig derfor at anmode den høitærede Indenrigsminister om at tage denne Sag villig i sin Haand, idet jeg vil bede ham om at conferere med den høitærede Finantsminister og dernæst virke hen til, at der daaere kan blive forelagt Rigsdagen et Lovudkast, gaende ud paa, at der gives disse Møllere et Afslag i deres Fordebogsafgift.

Timestad: Det Sidste, som den ærede Taler anførte, kunde jo ganske vist have en Deel for sig; men dert maa man jo give den høitærede Indenrigsminister Ret, at der ikke vil kunne komme Noget ud af at henvende sig til ham; thi det Gæste, der kunde være Tale om, at han skulde kunne gjøre for disse Møllere, var jo at forlænge Fristen eller at indføre en ny Møllervang og deslige, og noget Saadant kan der jo aldeles ikke være Spørgsmaal om. Men det forekommer mig paa den anden Side, at man af Debatten her har faaet det Indtryk, som vistnok de fleste ogsaa tidligere have haft, at man virkelig er gaaet disse Folk for nær, det er Noget, jeg fuldkommen vil vedkjende mig. Dengang der var Tale om at overføre hele den danske Lovgivning paa de incorporerede Districter da troer jeg nok, at det stod klart for Udvalget, at man ved at overføre Loven af 14de April 1852 ligesom paa disse Districter, i Virkeligheden ikke vilde overføre den i dens egentlige Aand og Sandhed, thi dens egentlige sande Indhold var det, at Mølleneeringen vel skulde gjøres fri, men at der til lige skulde gives de bestaaende Møllere en tiaarig Frist. Naar man desuagtet ikke gik ind paa at give nogen anden Bestemmelse derom, saa var det vistnok af den Grund, som ogsaa den ærede Drdsfører for Forespørgerne har udtalt, at man forudsatte, at dette og flere andre Næringsforhold vedkommende Spørgsmaal vilde blive gjorte til Gjenstand for særlig Forhandling og Afgjørelse senere — dette troer jeg at kunne mindes at være udtalt af Udvalget i dens Betænkning og ogsaa at være udtalt under Forhandlingerne, men

dette er nu ikke skeet, og den høitærede Indenrigsminister har angivet de Grunde, hvorfor han ikke meente at kunne gaae den Vej. Hvad enten man nu anseer disse Grunde for rigtige eller ikke, saa er det vist, at der ikke er mere at gjøre derved, men derimod forekommer det mig, at haade Retfærdighed og jeg vil endog sige, Klogskab hyde os at tage saameget som muligt Hensyn til disse Mænds Stillning, og jeg skulde derfor finde det rettest, om man opfordrede dem til at henvende sig til den høitærede Finantsminister angaaende enten en Erstatning, eller en Nedsættelse i deres Fordebogsafgifter eller Skat, og hvis den ærede Finantsminister maatte mene ikke at kunne gaae ind paa noget Saadant, saa er der jo den yderligere Vej, man har at gaae, at de kunne henvende sig med et Andragende til Thinget, og dette vil da som alle andre Andragender komme under Behandling; men at forfølge denne Sag videre ad den Vej, som de ærede Forespørgere have betraadt, troer jeg ikke vil føre til Noget.

Høgsbro: Det ærede Medlem for Vro (Steenstrup) angreb, som det forekom mig, temmelig stærkt det Udvalg, der i sin Tid havde behandlet denne Sag, ja næsten selve Thinget, fordi det havde vedtaget Loven af 16de Februar 1866, uden at vedkommende Districter vare repræsenterede, og han fandt dert en Grund til, at Forholdet var blevet løst paa den Maade, som skeet er. Da jeg, ligesom det Medlem, der nu talte, har haft den Ære at være Medlem af dette Udvalg, skal jeg tillade mig, saa godt min Husomnelse nu staaer mig bi, at oplyse, hvorledes Forholdet i den Henseende var. Hele dette Spørgsmaal om Møllerne, og hvad Betydning Loven vilde faae for dem, var ingenlunde nogen fremmed Sag for Udvalget, tværtimod havde vi dette Spørgsmaal gjentagne Gange under Behandling; men det var os bekjendt, at flere af Møllerne og maaskee de alle gjorde Fordring paa at være i Besiddelse af særlige Rettigheder, i Henshold til deres Kjøbecontracter, og derfor var det os først og fremmest om at gjøre at sikkre, at de,